

..za oknom

..

na pravde povedané, keď poletujú iskri z ohňa tej noci uvidel bránu..

k tej bráne odváži sa pristúpiť len z oblakov, keď vidno rosu na lupeňoch divých ruží..

či vtáci poletujú a hrajúc vinšujú v novej básni slnko do sivého rána..

sú aj tí čo do brány odvážia sa vstúpiť, kde voda s vánkom tíško vnesú dar života do zeme,

za oknom nový svet sa rozprestiera a vo vnútri srdce bije rýchlejšie,

kde dlhé vlasy vetrom češú sa a pohľad do očí núti rásť stromy na okolo..

pristúpiť bližšie a nadýchnuť sa farieb dúhy, poprosiť o odpustenie, byť odvážny a múdry..

zatvoriť strach do komory a prebudiť zmysel ukrytý v hĺbke ligotavej duše človeka...

byť sám v tom širom svete naučiť sa mantru, tam kde krídla rastú a skaly pevne držia ..

príď bližšie

na pravde leží hrob v starej zemi zakopaný.. hrob starej viery, kde ľudia odložili strieborné nite zviaľi..zabudli..

tie nite spojivom sú s bytosťami váženými v tomto lese,

prebudiť, skúsiť - dokázať to....mesiac v úplnku smeje sa , v striebornom svite stromy chvejú sa,

pretože len v tom svete nočné kvety kvitnú..

len tak zablúdiť v tej starej zemi si umyť ruky, objat' stromy a na lúkach kričať,

že je tu kráľ bez poddaných..

možeš sa ma dotknúť, no nemožeš ma vidieť,..

miluješ, keď stratíš sa v hmle, spojenie s miestom kde sa to vedomie zrodilo..

na pravde povedané, keď poletujú iskri z ohňa, tej noci zmení sa celý náš svet..

na okraji v každom rohu , tam kde duše živlov líhajú..

vo vnútri sveta, ktorý dýcha spolu s tebou, kde sa mení obloha a zem sa vlní..

zvykol som si líhať s nimi v náručí mojej zelenej pani..

len ona cíti že človekom sa stal a cez človeka prejde aby ju pozdravil v chráme svojom ..

zbúrať chrám a postaviť nový šepká tá krásna žena..

rozumieť vtákom na nebi..znova zažiť silné zblíženie -- si to ty?

zabudni prosím na všetko čo sa ma týka, neukazuj prstom na dúhu, ktorá mlčí na nebi..

neopúšťaj priestor, kde zmysel na čiernu tmu sa mení..

hľadal som ťa a len vietor samotný pri tom všetkom v tej hĺbke na dne priepasti nespí

a tie divoké kvety hladí..

k oknu dovidieť no nikdy zaň nevidieť, chcieť sa stratiť no v strachu nepovolí putá na zemi a

znovu si poplietť hlavu vášnivým pocitom zraniteľnosti..

chladná noc je očistnou a v jej objatí zmierenia kmitáme v pasci vlastnej nevedomosti..

hľadal som ťa a nikdy nemal nájsť,..

si ako nočný motýl pri blikajúcom plameni, keď sa stráca svetlo každým pohybom zaprášených krídel, kde tma zahalí tú bezútešnú snahu oklamať či zneužiť a jemné krídla páli tá žiara..

..

vnútorný zrak vidí aj za roh, je prenikavo bolestný a pritom tak ťažko ho nájsť..

pozrieť sa do očí samotárovi na ceste, kde cesta je domovom, prikrývkou poznania viac za sebou

neobzrieť sa, kde na klúči vyryté iniciáli dvoch bytostí, čo vo vysokej tráve počúvali tichú pieseň starých stromov..

ako len uprene zahľadiet sa do očí divokého vlka, skrotiť si ho a v jeho myšlienke prenocovať, byť kráľom aj žobrákom, stáť na vrchole či padať do chladnej temnoty..

medzi stromami brány otvorí sa len tým čo veria, čo dýchajú tú farebnú enregiu spojenia medzi mnou a tebou, medzi nebom a zemou.

.

bolo to krásne a zároveň tak pálivé, to miesto kde sadili sme stromy už dávno nie je na zemi..

znova sa nadýchnuť a splynúť s tým všetkým, v tisícom kilometri prinesiem ti bielu morskú mušlu.. je vzácna ako duša, ktorá vlní sa, priam tancuje v prepadlisku vône slepoty..

len sa dotýkať a nič nevidieť, len skúsiť a neoľutovať ..si blázon ..

čakal som dávno predtým než si sa vrátila ako motýl čo späť do kukly sa snaží dostať preč od miesta, ktoré som ti ukázal..

nadýchnuť sa toho sveta pre všetko a nič spôsobiť búrku tak ľahkovážne a nezavrieť za sebou dvere..

už nemáš nárok, vyčerpaná je túžba a v diaľke klope dážď na okno, kde vtáci nesú na krídlach spomienku na tajomnú báseň..

smieš len letmo spomenúť si aké to bolo robiť kruhy do vody, kde vznáša sa lístie vo víre hravého vánku, spôsobiť chaos na konci sveta a motýle maľujú dúhu v čerstvom vzduchu..

si krásna len v diaľke, kde sa vinie cesta a pokúšať sa klopať na bránu a vzhliaďnuť ten jemný závoj budeš znova chcieť..

klopeš na bránu od ktorej máš kľúče..či zabúdaš?

vôňa kvetov tých lúčnych, ktorým rozumieš čo hovoria ti do hĺbky tvojej zamatovej duše..

len postáť a tíško načúvať, vrátiť čas na svoje miesto, pokúsiť sa znova skrotiť mocné čary..

ako prázdna hlinená nádoba sa plníš všemohúcou silou ovládnuť malý priestor na zemi..

záblesk čistého rána rosou pokropený a pocit úzkosti nad premárnenou šancou byť znova bohyňou..

pod' bližšie nemusíš sa báť, som priateľ ktorého nevidíš a ktorému dali pásku cez oči, vnímajúc tu trblietavú krásu aj cez závoj tmy.. nemusíš nič urobiť, len sa pozri, veď ty sa vznášaš..

zakryté oči v tele prebúdzajú inštinkt, ktorý vibruje ako slabý elektrický prúd..

urobiť kruh čo chráni, oddeľuje aj zblízuje.. pod' bližšie už sa nemusíš báť..veď ma poznáš

kúsok svojho štastia ti dám, ten obraz maľoval som už dávno pre teba a ty ani len netušíš, ..

tam hore sme sa dohodli, že v starodávnej zemi budeme chcieť sa znova stretnúť..

už dávno sme sadili spolu stromy a v zelených hájoch spieval nám vietor pieseň, ktorú v diaľke stále počuješ.. – príliš často zabúdaš..

nemám síl už viac ti spomienky vrátiť, tvoj kvet vybledol je sivý ako bez duše..

pamätať si však budem tú trblietavú krásu, ktorú v sebe stále máš, ..

...prosím bež preč, utekaj a už viac sa nevracaj..

pozri sa mi aspoň do očí, keď so mnou hovoríš, ..chceš byť sudca v tom malom svete ktorý ovládaš..

nie si a ani nebudeš hoden čo i len nahliadnuť do duše básnika..

sám si skracuješ priestor uvidieť či pochopiť..

tam, kde líšky tajomné vyznania lásky si dávajú, staviam si svoj hrad..

vidíš tú temnú horu, kde dračí dych cítiť už v doline, kde málo kto sa odváži v polnočnom svite v tieňoch spevavých stromov, kde vietor tajomnú bránu otvára, tam ja chodím spať..

ty ani len netušíš koho máš pri sebe, si slepý, nič nechápeš..

vo svojom strachu márneš svoj čas len nepodľahnúť chcieť byť kat, kde mesiac svieti na tú stranu lesa víli rozhodili ligotavé diamanty po zemi..

túžiš ich aspoň vidieť no pre teba v nedostupných miestach sú..

kráľom sa cítiš no prázdny si, bažiaci po moci čo sa len zvíja v sivej hmle..

naučiť sa znova loviť, byť sám, neustúpiť a večne brúsiť si odvahu..

tam, kde starý spráchnivený strom zrúti sa k zemi, prebudím sa do zraniteľnej reality..

môj svet je iný, je plný silných dojmov precítiť vlnu skrytej vášne,

ktorá vedie k tajnému obradu a k novému životu.. k životu čo stráca sa slepým očiam..

tak prečo blúdi mesiac pri splne nevie či spí, či večerom sa plní..
prach sa víri a kroky iskria v nočnom rytme.

vo vnútri dračí dych v korenistom ošiali, v rytme, v hudbe, v prachu zrodení a nahí..
splývajúc v mesačnom úplnku spí, či bdie luna na obzore..

prach štípe, vietor sa dvíha, roznáša spomienky na prvý dotyk struny na nahé telo v rytme v pote v strachu aj v radošti..

naprieč nocou urobiť hluk ,víriť prach a vzhliadnuť múzu v krásnom závoji ..
tak preto kričím preto sa zvíjam v rytme spolu sním ..mesačným ..

si tak blízko...dobré sa dýcha.
vo vnútri fľaše ukrytý spev vtákov..

klopanie na nebeskú bránu, kde zvony skrývajú farebné kvety..

v diaľke je miesto, kde spojenie s ľahkosťou naučí ťa vkradnúť sa do myšlienky a vytvoriť svet vo farbe iba z jednej strany kryštálu..

si tak blízko a predsa ďaleko ..

pozrieť sa na oblohu, opustiť telo v tom víre spomienok
v tom okamihu, keď zosilnie vietor ..
objaviť sa v jej hĺbke v jej zmysloch..

prebúdzanie v šate z listov, trblietavé panoptikum ..
klobúčik hríbu

-skrytá zmätenosť, objatie podstaty stromu v múdrosti ..
kanálom premeny, nájsť svoj prameň, nájsť odkaz toho veterného šumenia.....
všetko sa vlní v poznaní viery samotnej skutočnosti ..

..je to podhubie nového začiatku..